

Η ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ ΣΕΥΤΑ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Τὰ όνειρα και τὰ προαισθήματά μας)

Όπως στην αρχαιότητα, έτσι και σήμερα, οι άνθρωποι δίνουν μεγάλη σημασία στα όνειρα.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι όνόμαζαν τα όνειρα «μυστηριώδεις μεσάζοντες», γιατί πίστευαν ότι τα έστελνε ή θεά Ίσις, ή όποια έτσι προειδοποιούσε και συμβούλευε τους πιστούς της.

Πίστευαν ακόμα, ότι κατά τό διάστημα του ύπνου ή ψυχή, άπαιλλαγμένη από τό ύλικό της περίβλημα, μπορούσε πιά εύκολα νά επικοινωνήσῃ με τόν πνευματικό κόσμο.

Και οι αρχαίοι Έλληνες επίσης έδιναν μεγάλη σημασία στα όνειρα και στους εφιάλτες. Ό Πλάτων έλεγε ότι ένας άνθρωπος μπορεί νά καταλάβη άν είνε πραγματικά καλός ή όχι, από τό όνειρα που βλέπει.

Π.χ., ένας καλός κατά βάθος άνθρωπος δεν θα γίνῃ ποτέ φονιάς, ούτε στόν ύπνο του. Δεν θα δη ποτέ εφιάλτες, δεν θα όνειρευτῆ ποτέ ότι σκοτώνει. Επίσης, ένας άληθινά τίμιος άνθρωπος δεν θα όνειρευτῆ ποτέ ότι κλέβει. Ό Πλάτων λέει ακόμα ότι από τό όνειρά μας μπορούμε νά καταλάβουμε ποιόν μισούμε και ποιόν αγαπούμε άληθινά.

Υπάρχουν επίσης άπειρα παραδείγματα όνειρων, τό όποια βγήκαν άληθινά.

Ό αναφέρουμε σχετικώς ένα πρόσφατο παράδειγμα, έξακριβώς όνο από πρόσφατα άξιόπιστα.

Κοντά σέ μία μικρή πόλι του Βελγίου, στό Μαρσιέν-ώ-Πόν, υπάρχει ένα μεγάλο άνθρακωρυχείο, στό όποιο μεταλλά άλλων εργαζόταν κι' ό Παύλος Ρενέ. Τῆ νύχτα τῆς 6 Ίανουαρίου 1932, ό Ρενέ δεν μπορούσε νά κοιμητῆ. Έννοιόθε μία παράξενη κι' άνεξήγητη στενοχωρία νά του πιέσῃ τό στήθος. Τέλος, κατά τό πρωί, τόν πήρε ό ύπνος. Και τότε όνειρευτῆκε πώς βρισκόταν στό άνθρακωρυχείο και πώς εργαζόταν μαζί με τούς συναδέλφους του. Έξαφνα, άκουσε τόν κρότο μιάς ύποχθονιάς έκρήξιως και βρέθηκε πλακωμένος κάτω από σωρούς χωμάτων και άνθράκων. Συγχρόνως άρχισαν νά φτάνουν στ' αυτιά του κραιγές άγρονίας, έπιθανάτιοι ρόγχοι, φωνές που ζητούσαν βοήθεια.

Μόλις ό Ρενέ ζήτησε, σπρώχθηκε άμέσως από τό κρεβάτι του, ντύθηκε και πήγε και διηγῆθηκε τ' όνειρό του στίς αρχές. Κανένα όμως δεν ήθελε νά πάρῃ στά σοβαρά τίς άνησυχίες του. Έπειδή όστόσο έπέμενε πολύ, πήγαν μαζί του ως τό άνθρακωρυχείο. Μόλις πλησίασαν εκεί, άντελήφθησαν με φόβη, ότι ό Ρενέ είχε δικηο. Μία τρομερή έκρηξις είχε γίνει στά βάθη του άνθρακωρυχείου και πολλοί εργατές είχαν καταπνικθεί από όγκους χωμάτων!

Καθώς βλέπουμε λοιπόν, πριν συμβεί τό δυστύχημα, ό άνθρακωρυχός Ρενέ είχε κάποιο άνεξήγητο προαισθήμα, μόλις δε κοιμήθηκε κατόπιν, όνειρευτῆκε τό φοβερό δυστύχημα, τῆν ώρα ακριβώς που συνέβη.

Από τό γεγονός τό είδους αυτού προκύπτει ότι υπάρχουν άγνωστες δυνάμεις, ή όποιες πλανώνται γύρω μας και μιάς ειδοποιούν κάποτε με διαφόρους τρόπους γιά τίς συμφορές που άπειλούν έμάς τούς ίδιους ή φιλικά μας πρόσφατα.

***

Άλλά μήπως προαισθανόμαστε μόνο μέσα στόν ύπνο μας; Κι' όταν ακόμα είμεθα ζῆτνιοι, προειδοποιούμεθα «τηλεπαθητικώς» γιά διάφορα γεγονότα που πρόκειται νά συμβούν, καλά ή κακά, εύχάριστα ή όλθθρια.

Καθώς πηγαινόμε π.χ. στό δρόμο, μιάς φαίνεται έξαφνα ότι βλέπουμε από μακριά ένα γνωστό μας πρόσφατο. Όταν όμως πλησιάσουμε, αντίλαμβανόμεθα ότι ενάναμε λάθος, ότι δηλαδή δεν ήταν τό πρόσφατο που ένομίσαμε. Μά δεν περνά πολλή ώρα, και βλέπουμε έξαφνα μπροστά μας τό πρόσφατο ακριβώς εκείνο που νομίσαμε πώς είδαμε πρό όλίγου.

Άλλοτε πάλι, τυχαίνει νά θυμηθούμε έξαφνα ένα πρόσφατο, τό όποιο είχαμε ξεχάσει έντελώς έπ' πολλόν καιρό, και σέ λίγη ώρα τό βλέπουμε άνέλπιστα μπροστά μας...

Η σκεφτόμαστε έξαφνα, με άδικαιολόγητη άνησυχία, ένα άγαπητό μας πρόσφατο, τό όποιο ήταν πολύ καλά όταν τό άποχώρησάμαμε, και ύστερα μαθαίνουμε ότι τῆ στιγμή που τό συλλογιστήκαμε διέτρεξε πραγματικώς κάποιο κίνδυνο, ή ήταν άρρωστο.

Φαίνεται ότι γιά τό επικοινωνήσουν πνευματικώς δύο άτομα,

πρέπει νά υπάρχει μεταξύ των ένας σύνδεσμος ψυχικός.

Ό συγγραφέυς και ποιητής Άλφόνσος Ντωντέ, συνδέοταν πολύ με τόν διάσημο νευρολόγο και ψυχίατρο Σαρκό. Τῆν ήμέρα που πέθανε ό Σαρκό, ό Ντωντέ ήταν σέ μία λουτρόπολι, πολύ μακριά από τό Παρίσι.

Έξαφνα λοιπόν, εκεί που καθόταν στό δωμάτιό του, είδε τόν Σαρκό νά περνά από μπροστά του και νά έξαφανίζεται άποτοίως. Τόν είδε δε τόσο ζωηρά, ώστε διέκρινε ακόμα και τίς λεπτομέρειες τῆς φυσιογνωμίας του.

Λοιπόν, καθώς έμαθε ύστερα ό Ντωντέ, ό σοφός του φίλος είχε πεθάνει ακριβώς τῆ στιγμή που τό φάντασμα του παρουσιάστηκε μπροστά του!...

***

Άλλά δεν είνε μόνο ή στιγμή του θανάτου, όπου μία ψυχή έξέρχεται σ' επικοινωνία με τῆν άλλη.

Κάποιος φίλος μου είχε έξακαταλειφθεί κάποτε από τῆ γυναίκα του, τῆν όποια έλάτρευε. Δεν μπορούσε λοιπόν νά παρηγορητῆ γιά τόν χωρισμό τῆς και τῆ σκεφτόταν διαρκώς. Γιά πολλόν καιρό μάλιστα είχε παραμελήσει τίς ύποθέσεις του, μά σιγά-σιγά ό πόνοσ του καλάωσε και ξανάρχισε πάλι νά εργάζεται.

Ένα βράδι, καθόταν μόνος του στό γραφείο του και συλλογίζόταν τῆν άπιστη σύζυγό του. Τῆ συλλογίζόταν με κάποιο παράξενο συναίσθημα όδύνης.

Κι' έξαφνα τῆν είδε μπροστά του, τῆν είδε καθαρά, όλοφάνερα. Βρισκόταν στό κατώστρομα ενός πλοίου, άκοιμπόσε στῆν κονταστή και κούταζε σκεπτικῆ τῆ θάλασσα...

Τῆν άκουσε μάλιστα πολύ καθαρά νά προφέρει τά εξής λόγια:

«Ζάν, θα με συγχωρέσης; Άν με συγχωρέσεις, θα ήμουν πολύ εύτυχισμένη, θαόζομουν άμέσως κοντά σου...»

Ό Ζάν — αυτό ήταν πράγματι τ' όνομα του φίλου μου — τινάχτηκε ταραγμένος από τῆ θεσι του κι' άπλώνοντας τά χέρια του προς τῆν όπτασία, φώναζε:

— Έλα!... Έλα!... Σε συγχωρώ!...

Η όπτασία όμως έξαφανίστηκε και ό Ζάν λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ψιθύρισε σιντομαμένος:

— Είμαι τρελλός!... Έχω παραισθήσεις, βλέπω φαντάσματα!...

Ξαφνικά, έπειτα από τρεις μέρες, ή γυναίκα του του χτυπούσε τῆν πόρτα. Έτρεμε όλη, ήταν βαθειά συγκινημένη, αλλά στό πρόσφατό τῆς ήταν άποτυπωμένη κάποια μυστική πεποίθησις.

Κι' όταν ό Ζάν τῆν έσοφξε στῆν άγκαλιά του, του είπε:

— Ηξέρα ότι θα με συγχωρέσεις και νά πώς; Πρώ τριών ήμερών ήμουν μόνη στό κατώστρομα του πλοίου που μ' έφερε εδώ και συλλογίζόμουν: «Άραγε θα με συγχωρέσει ό Ζάν;». Έξαφνα μου φάνηκε πώς σέ είδα μπροστά μου και σ' άκουσα νά μου λές: «Έλα... Έλα!... Σε συγχωρώ!...». Τί παράξενο, Ζάν! Σε είδα μπροστά μου έτσι, όπως είσαι τώρα, μέσα στό γραφείο σου. Κι' ενό

ως τῆ στιγμή εκείνη διάταξα νά γυρίσω κοντά σου, όταν είδα τῆν όπτασία σου, όταν άκουσα τά λόγια σου, πήρα άμέσως τῆν απόφασί μου...

Τότε ό Ζάν διηγῆθηκε στῆ γυναίκα του πώς κι' αυτός τῆν είδε τῆν ίδια ώρα μέσα στό πλοίο κι' άκουσε τά λόγια τῆς.

Δέν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία σχετικώς, ότι ή ψυχή κι' ή σκέψις των δύο συζύγων είχαν συναντητῆ τῆν ίδια στιγμή.

Θέλετε τώρα νά δοκιμάσετε άν μπορείτε νά συνεννοητῆτε τηλεπαθητικώς μ' ένα πρόσφατο; Πέστε του ότι σέ μία ώρισμένη ώρα θα του διαβιβάσετε νοερώς έναν αριθμό. Τῆν ώρα αὐτῆ θ' αρχίσετε νά σκεφτόσαστε κι' όι δύο, πολύ ζωηρά, ό ένας τόν άλλο, ό πρώτος ως πομπός κι' ό δεύτερος ως δέκτης.

Δηλαδή, εσεις θα προσπαθῆτε νά διαβιβάσετε τόν αριθμό κι' ό φίλος σας νά τόν δεχτῆ, δηλαδή νά τόν μαντέψῃ.

Πιθανόν τό πείραμα νά μη επιτύχῃ τῆν πρώτη φορά, άλλ' άν τό επαναλάβετε με έπιμονή, θα έχετε καλά άποτελέσματα.

Εφιάλτης.